

[Thorndahl]

sikkert, at man skal skrive et sandsynligt beløb på sin selvangivelse.«

Besvarelse (27/2 81):

Ministeren for skatter og afgifter (Mogens Lykketoft):

Den tavshedspligt, der påhviler skattemyndighederne vedrørende enkeltpersoners skattemæssige forhold, er til hinder for, at jeg besvarer det stillede spørgsmål.

Spm. nr. 672

Til *arbejdsministeren (24/2 81)* af:

Glistrup (FP):

»Hvilke ulemper er der aktuelt i administrationen af arbejdsløshedslovgivningen?«

Begrundelse

Den danske arbejdsløshedslovgivning er jo ikke udformet med henblik på, at der skulle komme et folketingsflertal, som skaber en permanent arbejdsløshed på flere hundrede tusinde. Det må derfor forventes, at der, når en sådan situation har varet nogen tid, vil forekomme adskillige eksempler på, at det administrative apparats opbygning og udformning af de love, der skal administreres, ikke er hensigtsmæssig – heller ikke for så vidt angår det rent administrationstekniske.

Det, man således skulle vente, synes klart at være indtrådt eksempelvis i arbejdsdirektoratet, hvor klagesager i tusindvis hober sig op. Ministeren bedes i sit svar angive, hvordan pakken af uekspererede sager er vokset, og hvordan ekspeditionstiden – gennemsnitligt og maksimalt – har udviklet sig og efter de seneste prognoser forventes at ville udvikle sig i den kommende tid. Det bedes videre i svaret oplyst, hvilke sagstyper der får den mest utilfredsstillende behandling såvel i relation til ekspeditionstid og omkostningsbelastning som til ulemper for den arbejdsløse.

Videre er der jo inden for arbejdsløshedsadministrationen den besynderlighed, at man til en vis grad benytter private foreninger til at administrere tocifrede skatteydermilliardbeløb. Selvsagt kan arbejdsløsheds-kasserne ikke have den fornødne ekspertise til en så omfattende finansoperation, som udbetaling af arbejdsløshedsunderstøttelse m.v. udgør. Det bedes i svaret oplyst, hvor store skatte-

ydermidler der i 1981 forventes – over den ene, anden, tredje eller syvende konto – at blive administreret af arbejdsløsheds-kasserne, og hvorvidt der herved sker overlappning i forhold til andre administratorer såsom for eksempel arbejdsformidlingskontorer og/eller sociale bistandskontorer. Hvilke ulemper og fordele vil der af rent administrativ strømliniemæssig karakter være knyttet til at ophæve denne dobbeltadministration eller tredobbeltadministration ved at flytte arbejdsløsheds-kassernes nuværende offentligtretlige funktioner over til de sociale bistandskontorer og/eller arbejdsformidlingskontorer?

Besvarelse (3/3 81):

Arbejdsministeren (Svend Auken):

I 1980 er tilgangen af sager til arbejdsdirektoratet blevet forøget med 2.000 sager i forhold til 1979. Tilgangen af sager i 1979 var ca. 4.000 og i 1980 ca. 6.000. Dette har medført et stigende antal verserende sager i direktoratet, der pr. 1. januar 1981 er blevet opgjort til ca. 4.700. Hertil kommer et betydeligt antal sager vedrørende den nu ophævede bestemmelse i arbejdsløshedslovens § 85 a.

For at imødegå udviklingen i sagstilgangen – og dermed en uacceptabel forlængelse af ekspeditionstiderne – blev der i slutningen af 1980 nedsat en arbejdsgruppe med den opgave at gennemgå arbejdsdirektoratets forsikringsadministration.

Arbejdsgruppen ledes af administrationsdepartementet og har repræsentanter fra budgetdepartementet, arbejdsdepartementet og arbejdsdirektoratet.

Som et foreløbigt resultat af gruppens arbejde er der i februar 1981 midlertidigt blevet oprettet et yderligere forsikringskontor i direktoratet gennem overførelse af personale fra andre dele af direktoratet og arbejdsdepartementet.

For så vidt angår spørgsmålet om de statsanerkendte arbejdsløsheds-kassers administration af ydelser til dagpenge, efterløn m.v., hvoraf statens udgifter i 1980 til refusioner udgjorde ca. 15 mia kr., kan man oplyse, at rigsrevisionen er i gang med en undersøgelse – og at administrationen løbende tilpasses til de af rigsrevisionen fremsatte forslag.